De același autor:

Teatru - Sarsy Printul periferiilor

Teatru - Romeo before Juliet

ISBN 978-606-8427-73-7

Albastru, numele tău e Gri

Mihai Petrescu

Albastru, numele tău e Gri

Mihai Petrescu

PARTOȘ

Mihai Petrescu

Albastru numele tău e Gri

PARTOȘ

O ediție îngrijită de Ovidiu Boncalo

Albastru numele tău e Gri
Blue your name is Gray
Poezii
Mihai Petrescu © 2014

DTP și Concepție Grafică: Mihai Sava
Redactor: Oana Paul
Fotografia Copertei: Valentin Atitoaiei 2014

Ne puteți scrie pe adresa: medievalbooks62@yahoo.com

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
PETRESCU, MIHAI
Albastru numele tău e Gri / Mihai Petrescu. –
Timişoara : Editura Partoş, 2014
ISBN 978-606-8427-73-7

821.135.1-1

"Albastru numele tău e Gri"
sunt o serie de poezii, fiind scrise între anii 1987-1988.

Dacă pornim printre ele poeziile au început să aibă o poveste proprie a lor,
o viață autonomă cu atmosfera și personajele lor...
Unde sunt oamenii aceia azi ?
Să fie o poveste inserată printre rândurile lor ?
Cine mai animă șoaptele ?
Astăzi ori s-au retras din apropierea noastră așteptând în tăcere
ori au migrat prin alte lumi
Nu neapărat atât de îndepărtate.

Vă urăm o lectură plăcută prin dumneavoastră însăși
Nu e nevoie să indicăm ceva, știți drumul desigur
Nu avem și instrucțiuni sau manual

Nimic nu s-a schimbat...Așa să fie ?

Mihai Petrescu Timișoara aprilie 2014

Albastru numele tău e Gri

unt înconjurat de albastru
Iar când privești mai departe
Există acolo o nuanță mai deschisă
Adică tot albastru
Nici cald ,nici rece doar blue

Se spune că există și galben
Câteodată aprins ,câteodată portocaliu
Nu arde ca soarele, e blând

Albastru îmi este aproape
Acolo sunt figuri,lucruri vii
Cu marginile ca în benzile desenate
Creionate subțire, ba le vezi
Ba sunt lângă tine
Sau în tine sălășluiesc, dintotdeauna

Cine îmi spune
Uită-te în jos imediat
E o muchie.O vezi ?
O muchie ca un colț între ziduri
Și dincolo e cenușiul, un gri inconsistent
Tăcut , inofensiv și care așteaptă

Du-te acolo în cenușiul gri
Treci de muchia subțire
Ce simți ?
Albastru numele tău de acum e Gri....

Volumul întâi fără coperţi

e bine îmi era înainte de ea,
Trăiam şi fără s-o văd
Lumea avea axe perpendiculare
Oriunde şi oricum
Mă putem învârti după voie.

Ah, ce rău îmi vine acum
Din dragul şi neostoitul bine
Pe retina mea, Ea
Unică şi infinită îndulcire.
De căutam muchii sprijin a-mi fi
Numai sfere ude găseam,
De întâlneam oameni limpezi
Sfătuitori într-ale iubirii căldare
Nimic şi niciunde nu mă putem linişti
Ah, pe retina mea, unică, Ea.

Sacoşa cu iubirile veşnice întârziate
Zace aruncată, desumflată.
N-am a pune la schimb
Nu-s monede lipite de vis,
Ce bine, ce lume simplă aveam
Înainte de venirea Ei,
Apollo 12 aducător de nelinişti
Ah, paşii ce nu se mai şterg veşnic.

Pregătind prinţesa pentru serbare

Morţii iubirii s-au rotit în mormânt
Cuiele lor au scrâşnit
Dar zgomotele lor încălţate
Nu le-am auzit, auzindu-le.

Iubita nr. 1, iubita cea nouă
Ah, ce umblet desculţ peste rouă
Se făcea că soarele tânăr cobora
O scară umblătoare, vezi Kepler,
Iar stelele mână-n mână
Cântau din lăută.

Ce dor am de dânsa,
Ce umblet al gândurilor în papuci
Ce aerodrom plin de gâze.
Ah, regină fără de etichetă
Cu toţii robii tăi din jur sărutaţi,
Nu mi-e teamă să-i gonesc.
Aduc jilţul în spate
Şi nu-mi mai e teamă
Căci iatacul are anticameră
Iar ea la rându-i are vestibul
Legat cu o cheie
Iar cheia îmi stă la gât.

Chitară de tablă

Hei tu iubită
Coborând genele ca un stor
De cofetărie mondenă
Nu faci altceva
Decât să traversezi pe Brooklin
Pe vreme cu soare.

Hei tu fată mică
Reuşeşti să încălzeşti
Un calorifer de pe inimi
Turnând peste el
Ochii mei, Ochii mei.

Lasă-te să cazi pe o bancă
Ca s-o fur la noapte
Pat şi pernă din stinghiile ei
Să-mi fac
Punându-mi la cap
O geană mai mică.

Pe lângă alte obiecte

Am furat o fereastră
Cea la care apărea ea
Vreau să văd ce mecanism
Mă făcea s-o privesc neîncetat.

O deschid şi-o închid
Neîntrerupt, negăsind perdele
Negăsind-o pe ea
Degeaba am luat-o.

Desearǎ o montez la loc
Să aibă un rost
Iar eu s-o privesc
Cum se luminează
Încet.

Numai tu

Existenţa ta
Ştiitoare pentru mine
Îmi ajunge ca busolă.
Pot îndura furtuni
Cu gândul la tine.
Exişti tu
Fiinţă scumpă,
Va veni ziua
Când te voi vedea.
Cred că voi fi
Primul pământean
Zburător fără să-mi
Deslipesc tălpile
De pe pământ.

Modă descălţată

Băteam cuie în nori
Ciulind urechea la zgomot,
Se poate crăpa cerul în două
Iar în crăpătura adâncă
Se va vedea căptuşeala de dinăuntru.
Lupa stelară,
Mătase calculată la fix
Şi prinsă în pioneze
Învârtitoare de hăuri.

Autoportret în guaşe

Cine mă vede pentru prima oară
Mă reţine pentru cicatricele vii
De pe râsuri,
Ochii seamănă cu obloane de jeep,
Am văzut multe, felurite.
Petele de cerneală de pe gene
Sunt nituri de fier obosit
În încălecare.

Cine mă vede şi a doua oară
Nu mă recunoaşte lesne,
Colţurile gurii seamănă cu nas de pirogă
Săltate în sus şi jos
După cum au bătut valurile.

Reqviem

M-ai învins iubito, părăsindu-mă,
Suliţa ta oţelită a trecut prin mine
Ţintuindu-mă la pământ.
Cred că a ucis şi ceva gândaci de sub pietre
De
Văd cerul şi alte totemuri,
Dar mai respir şi cred că pot mişca mâna
Să scriu puţin.

Fericit sunt cu gura plină de sânge,
Fericită e negreala care vine pe pleoape
Iar tu mergi mai departe
Sărutând şi pe alţii.

Totul e bine când coperţile se închid la loc
Amuţindu-mă, înghemuindu-mă în file
Strivitoare de zbuciumare,
Dar stingătorul de linişti
Are buzunarele pline.

La revedere

Murdăria plecării,
Când cei doi neolitici speră să ne mai vadă,
Formula de despărţire, despărţindu-i
Obligându-i să plece,
Când ambii sperau să mai rămână…

Aşa că fata mea cea cântată,
Pleacă odată, roteşte-te pe tocuri
Şi lasă-mă să scriu
“La revedere” cu o cretă,
Pe tavan, pe asfalt, pe buze,
Dar nu pentru tine.

Cântecul zece

Doborârea de guguştiuci cu praştia
Inutile troiţe de neculcat
Stropi pe parbrize,
Conceptul de ştergător în funcţiune.

Cifra care lipseşte pe discul lui Bell,
Tipul cu telefonul
Cifra zece, nota celor aleşi,
Coborâtoare din nouă-impară,
E formată din zero-mireasa
Şi din unu, tipul cu floarea.

Taxiul fără portiere,
Praştia de muzeu
Sau alte miresme de morfine,
Ne schimbă papillonul
Pe frunte.

Mâna întinsă

Ah, mâna cea ajutătoare,
Venită ca parapet de prăpastie
Trebuie sărutată pe brăţara facerii
Ea însăşi inventariată la Luvru.

Ochii căutători de alţi ochii
Dânşii aflaţi tot în căutare,
Înţelegerea, fiorul de certitudini
E podul pe cabluri.

Strânsul mâinii întinse,
Apucarea pulsului străin,
Eflubiile amestecate giratoriu
Strâng menghina dincolo de falcă.

……cu bidinea în tavan

Plâng pe cei care au luat iubirea
Ca pe un pardesiu cu gulerul ridicat
Şi-atâta tot.
Sporovăiala lor de gramofon uzat
Îmi sperie păsările din adormirea
Plutitului eliptic.

Îi plâng eu, înotătorul în lacrimi
Amestecate într-o găletuşă
De ţigăncuşă cerşetoare.

Vânătorul de lămpi

ine spune că nu e soare
Dincolo de nori
Nu va putea săruta iubirea
Niciodată pe gură.

Sper într-o lumină mare,
Nu din aceea de Aladin,
Ci una fierbinte
Turnătoare în lichid galben
Al metalelor din deget.

Aceasta este plăcuţa de stradă
Strada mare, curbă
Care are un colţ
Iar în colţ eşti tu,
Mica mea libertate
Cu plete.

Pragul de sus

Binecuvântată fie dimineaţa
Aceea
Vreau să o însemn în calendar
Ca pe un revelion de zi.

Schimbătoare fântâna iubirii
Mereu în dănţuială,
Dar şi când pică în picioare
E tare zdruncinătoare.

Mi-a dat un ghiont în spate
- Trezeşte-te din somn odată!
Iubita de abia ţine caii în nemişcare
Aşa că preia frâiele
Pregătindu-te de săltare.

Far-West în revers

ăruţa înainta în preerie
Priveam dincolo de cai
Drept înanite.

Banjoul şi toate celelalte
Cum ar fi buletinul
Și alte metale
Zdrăngăneau în van
Dar aveam să găsim un locşor,
Unul verde fără cabine de votare
Acolo să mai stăm.

Cred că în doi ani bătuţi pe
muchia bancnotei
O să strâng îndeajuns
Ca să vin să te iau,
Ca să vin să te iau
Vrând nevrândă.

Villan îşi cumpără un terrier

Câinele mă privea cu reproş
De ce-ai lăsat-o să plece?
Câinii din ziua de azi
Ş-au cam luat-o în cap
Se compară cu ei,
Cu lăţoşii de altădată?

Aşa că de mâine
Micul meu patruped
Se va trezi în vacanţă.
Dar stăpânul?

Un pliant de reclamă

Lada de zestre am găsit-o
Sub şezutul lui Tutankamon
Se lasă cu tăceri istorice
Mai mult sau mai puţin
Traduse.

Lada de zesre găsită
Are două capace,
Unul legat în lacăte faraoneşti,
Altul prins în şuruburi
Pe care să-l deschid?

Decât să dau de ţoalele
Miresei de faraon
Mai bine te chem pe tine
Să vezi dacă-ţi place.
Dacă da, atunci s-o luam
Împachetând-o în hârtie,
Dacă nu-ţi place
E şi mai bine,
Închid capacul de hrubă
Şi chem ghidul:
- Băiete, aici s-a închis fântâna!

Mioriţe

unt păstorul en titre,
Câinele şi el e pletos
Numai că e cam frivol.
Primăvara strângem ce avem
Şi o luăm aiurea
Pe unde ne duc paşii.

Mioara, o bălaie
Mi-a povestit că mândra mea
Coboară la vale.
Restul de colegi de stână
Umblă după cablu de video,
Eu umblu după cablu
De remorcare.

Pusul lacătului la stână
O va face unul din noi,
Lăsându-mă pradă
Stelelor ciugulitoare.
Câinii stau şi se uită:
- Ce, aşa arată lupii?

S-au rupt blugii

-au rupt blugii
Şi n-am petec să le pun
Să le astup gura flămândă.

Catastrofă superbă!
S-au rupt blugii
N-o să mai vrei să ieşi în oraş
Cu mine peticit.

Să rup blugii, să-i sfâşii
Vino încoa căţelule,
Dă cu dinţii aici un autograf
Şi aici unul,
Până diseară semnăm toată mapa
Şi trecem la alta.

Telefon fără sonerie

M-a întrebat cineva
În ce clasă am trecut,
Am răspuns că dintr-a douăşpea
Am trecut într-a-ntâia.
Ciclu etern să învârtesc
Dar nu sunt pe deplin
Sigur.

Dacă te mai văd vreodată
Aplecată să închizi portiera
Cuiva,
Dau fuga şi vin cu detonatorul
În buzunare, gata de jaf.

Ah, sfânta mea rupătoare de bilete,
Vrei şi de astă dată
Să-ţi cumpăr toneta toată?
Vrei şi de astă dată
Să urlu a lup prins cu hoţia,
De alţi lupi
Lipsiţi de bunul simţ al săvârşirii?

Interviu cu biroul

Biroul la ora 23 e încărcat.
Multe poeme scrise zac întoarse
Care spre virtine, care spre mine.
Ce mai, zeci de puncte cardinale.

Mai are în vizită lampa aprinsă,
Stiloul şi-a lăsat doar pălăria la garderobă:
- Capacul,
Un teanc de caiete văduve
Zac pentru contragreutate.

Dintr-un sertar întredeschis
Se vede iubita, doar fotografie
Şi aceea de furat, sau părăsită.

Mai sunt peste birou
Două mâini – ale mele
Una scrie, cealaltă sprijină hârtia.

Iar toate acestea stau pe birou
Neplătind chiria niciodată
Dispreţuind conduita de zi cu zi,
Fiindcă e noapte.

Balerină de-a lui Degas

Se adunaseră în odaie:
O cadă de baie cu baldachin,
Un câine posac printre canine,
Una bucată disc ciobit,
Şi o urmă de iubită.
Eu asta căutam, o urmă de iubită.

I-am făcut contur cu cretă
Ca la cercetările de crime celebre,
Să nu calce nimeni deasupra.

Am vrut s-o îngrop, să-i fac cruce,
Dar tot eu mi-am zis:
Las-o să trăiască, las-o vie!
Aşa că e vie, vă asigur
Dar e singură-
Din zi în zi se plictiseşte mai tare,
N-am ce să-i fac.
Iubita, stăpâna,
Face ocolul pământului
În 80 de sărutări,
Iar a mea e doar una
Şi mai sunt 79…
79…

Dezarmare T-55

Tancul meu, părăsitul,
Râmă prin băltoace
Grohăind fericit.
Ce să fac, n-am timp
Să-ți trântesc un proiectil
Prieteneşte, după ureche.
Joacă-te şi tu
De-a ulii şi porumbeii
Poate îţi rupi vreo aripă.

Hingheri, prima oară
Vă voi vorbi prieteneşte
Vedeţi animalul acela cu şenile?
Băgaţi-l în plasă
Şi faceţi-l bucate,
Dar să n-aud zgomot
De pahare sparte
Sau ciobite.

Încuiat în muzeu

ălcam fără fierul de călcat,
Terciuiam dunga de la pantaloni
Făcând-o serpentină.
Găletuşa de cerşetorie,
De la nunţi
Mi-au făcut-o cadou ţigănuşii,
Evident, goală.

Ce să fac cu ea?
O umplu cu apă
Şi înec fierul de călcat în ea,
Bizară ocupaţie de estet
Murdar pe călcâie.

Calc în continuare
Liniştea mea în picioare.
O joc bine, ca pe struguri,
Din mustul ei să umplu damigene
Să dau la vecini
Şi apoi să vezi zbânţuială!

Vâslea de zor Columb spre mal

Nimeni nu mă ştie după nume
Nici gunoierii sunători la uşă,
După vreun bacşiş de sărbătoare.
Nimeni nu mă ştie după nume,
Prietenii au alte nume
Din acelea date între noi
Cu totul şi cu totul mai curate.

Dacă mă ştie Iubirea de nume?
Nici vorbă
Nu ştie de numele meu
De caligrafierea lui în zăpada scăzută.

Ştie numele meu de al său nume?
N-aş crede
El se porecleşte altfel în ceruri,
Tutuindu-se cu îngerii la un pahar de vin,
Până vin şi eu sus
Să fac linişte şi să intre treburile în normal,
La sfârşit de program.

Prinderea pânzei în şasiu

-a blocat poarta castelului meu
Patru paji zmuceau de încuietoare,
Patru
Se lăsa ora venirii tale,
Se lăsa cu minutele venirii tale.
I-am dat la o parte şi-am luat fierul în mâini
Încordându-mă,
O dată, de două ori,
Venise-i şi n-aveai pe unde să intri
De trei ori.

Când ți-ai pus mânuşiţele pe gratii
Am simţit sunet de încolăcire de fiare.
Deschiderea uşii cu gratii făcându-se lin,
Făcându-se cu aripi.
Nimeni nu ştia de ai iarba fiarelor.
Tu ştii ce ai în poşetă?
Eu ştiu cine eşti?
Cunoaştrea găleţii cu apă
Făcându-se după degustare
Şi niciodată înainte,
Niciodată înainte,
Înainte de lanţ.

Feminitate

Puritate are aripi în spinare,
I-am repetat-o deseori
Când mă stropea din băltoacă.
Iubita duce un cărucior
Iar înăuntru stau doi prunci,
Unul bălai, altul brun.
Aş pofti să mă care şi pe mine
Printre ei, să mă ocrotească
Ca o mamă.

Dar pe mine mă goneşte
Îi trezesc pruncii cu scârţâitul
De rotile.
- Dar eu am aripi!
- Ba ai rotile, îmi spune ea
Şi încă din acelea cu spiţe
De militărie...

Mamă obosită de prunc

Mamă obosită de prunc,
Tânără femeie complet dezvelită
De viaţă.
Veniţi, Pablo, Juan, Matisse!
Veniţi să vă vedeţi copii,
Cum chinuiaţi mama încă tânără,
O leoaică încă săritoare
Spre stele.

Vino şi tu, mărite Brâncuşi!
Dar stai lângă mine, că mi-eşti frate
De ulcică de lapte, băută în doi.
Vino să vedem
Istoria pământenilor îmbătaţi

Spaţialitatea iubirii

Tânăra mea domniţă
A trecut în ianuar
De 19 ani.
Se teme de vârstă.
Eu nu mă tem,
Eu am anii ei în buzunare
Dar pe ai mei i-am risipit
Pe covoare, neluându-i în seamă.
S-a lăsat noapte şi nu pot să îi adun,
Îi mai am pe –ai ei
Dar sunt legaţi cu o cordeluţă
Din ceea de şcoală
Albă, virginală,
Iar eu când văd alb
Văd roşu,
Şi viceversa.
Nefiind în arenă
Dau cu o piatră
Cu gât de stilou,
Iar el dă cu capacul în mine
Strigând: - Nebunule, nu vezi
Că e noapte şi că noaptea
Muzeele sunt închise?

Sfânta cutie poştală

Mi-e ruşine să spun
Nu mai am coli albe.
E ca şi cum iubita
A uitat să aducă sărutul cu ea.

Ah, iubita- veşnica mea rană
Supurândă, scuipată cu versuri,
Mă doare gura vorbind-
Stiloul n-are voie să ţipe la mine
Că-l înec în cerneală.

Fata mea, căci a sa însăşi
Nu poate fi- n-are experienţă
Să umble cu milioanele.
Cu mâinile ei ţinătoare,
Fata asta brună, care cruceşte lumea
Prin nepăsare.
Are o inimă- da, are una-
Se şi aude bătând,
Dar n-a văzut-o nimenea.
Eu cu ea mă muncesc de ani de zile
Căutând s-o descui,
Dar n-are nici broască, nici yală,
Doar o gură flămândă
De scrisori de la alte inimi.

Am poftă să muşc din lună

Numai o bucată,
Un dumicat prăfos din lună
Să-l simt în cerul gurii
Printre alte stele.

De când Apollo s-a lăsat
Pe lună
Cresc acolo poezii tare verzi.
Vreau să rup o creangă
Ca s-o îndes în mare.

Hai păsări, luaţi-l de aripă
Pe bătrânul Jules Verne,
Poate să scuipe afară
Să vă veseliţi pe Lună
Până muşc eu.

Tata

e n-aş da să văd
Cum stătem la masă
Bătrânul şi cu mine,
Tată şi fiu.

Bătrâne, tata,
Te-ai dus
Şi nu mi-ai lăsat vorbă.
Unde e pus toporul
După uşă,
Sau după sobă?

Sunt orfelin
Bătrânul şi-a luat ce avea să ia
Lăsându-mă pe mine,
Dar ştia că în paşii mei
Păşeşte şi el.

Da, tată, suntem cu toţii,
Ochii mei au ochelari
Şi ochelarii aceştia sunt ochii tăi,
Văzând înainte.

Spionaj

Reţeaua de spionaj pusă la punct
Pusă la linie
Pusă la virgulă.
Nu reuşeşte să-mi aducă secretul
Inimilor tale,
Cred că altă reţea de spioni
A venit înainte,
Dar nu ştiu dacă au făcut ceva.
Cred că ne uităm unii la alţii
Zâmbindu-ne stingheriţi:
- N-avem cheia potrivită!
Să aşteptăm crăpatul de ziuă
Să ne bulucim înainte.

Invitaţie la un ceai

Iubita şi-a pus pantofi de luptă
Cu tocuri.
- Hai la plimbare!
Vrei să-mi pun singur lesa
De grumazul gândirii?

Coada mea de şoarece
Tras pe roată, mausoleu
Bântuit de stafii pitice,
Lasă nume pe trotuar,
Contrar convingerilor estetice
Lipite cu pâine de lună.

Aşa că să chem pisica
Sfătuind-o ce să facă în lipsa noastră,
Ce sticlărie să mai spargă,
Ce porumbel să mai ciugulească.

După multiple sforţări

L-am mituit pe Moş Crăciun
Să mă lase să vin eu la tine
În locul lui.
Mi-a cerut în schimb
Să-i car în spate sacul cu jucării
Până la primul taxi.

Iată-mă la pomul tău
Doamne, ce minune,
Tu fetiţă și eu moşneag,
Simt că mica inimă
Va schia la vale din mine.

Cadoul adus e mititel
E-un pătuţ pe măsura
Celor şapte pitici.
Are-n el o păpuşă
Cu codiţe
Şi-n braţele ei
Zac eu, fără mustăţi, fără barbă,
Un moş Crăciun tinerel
Şi niţel cam parfumat
Ca pentru festivitate.

Sau?

hinuială mare cu fata mea,
Torturare de stele,
Înşurubare în teasc
De mâini de lăcustă.

Seara pâlpâie sorii din cer
Mă atenţionează că şi deasupra
Se reflectă zbaterea mea
De furnică, aflată în miere,
Gata-gata de înec.

Vine iubita cu linguriţa
Ia puţină miere
Şi într-o picătură sunt eu
Zbătându-mă întruna.

Cad picături în farfurie,
Cade furnica,
Sau ajung iar în sărutarea ta
Stingătoare de felinar?

Microscop în adâncuri

Pe cataractele râului de sânge
Clocotitor din mine
Coboară trunchiuri de copaci.
Mă zgârie înăuntru,
Atunci deschid gura,
Asta-i rostirea iubirii.

Când apele sangvine
Dau de un stăvilar
E semn de explozie.
Mă aşez pe o piatră
Şi te aştept,
Numai sărutarea ta
Va rezolva lucrurile,
Ca o hidrocentrală
De păsări măiestre.

Mistrie căzută în iarbă

Nu te gândeşti că între noi
Există un zid?
De fiecare dată când te văd
Mai pun o cărămidă.

Ah, doamne,
Ai experienţă de zidărie.
Dă-mi doamne jocul lui Manole
Să-ți cadă zidul la picioare!

Vreau să urc o furnică
Peste dunga de mortar,
S-o pornescă în sus.
Mâine, poimâine ajunge la tine
Văzându-te, se îmbolnăveşte
De dragoste.
La anul aduce un furnicar,
Iar picioruşele lor
Îmi vor roade zidul
Într-o mie, două de ani.

Fetiţă mică

Când îmbrăţişez iubita
Umerii ei rotunzi
Îi simt în podul palmei
Ca două cuie,
Unul în stânga
Celălalt în dreapta,
Simetrică răstignire.

Orbita mea, loc pentru ochi
E plină de scrum,
Din ţigările altora,
De aceea pleoapa se grăbeşte
Să cadă.

Genunchii iubitei
Au moliciunea de luceafăr copil
Înfricoşat de nemurire,
Vine să-şi culce tâmplele
Peste răsuflarea maternă,
Peste celălalte tâmple colţuroase
Reci şi palpâitoare,
Tâmplele mele
Dătătoare de siguranţă
Şi de alunecare.

Electrocardiogramă făcută aiurea

e s-a scris în ultima sută de ani
Dedicat pentru inimă
Nu se poate citi inimii,
Fiindcă este ocupată
Cu îngenuncheria altor inimi
Mai simţitoare.

Marea descoperire
A cardiologiei moderne
Este existenţa
Unei inimi pui
În inima bătrână,
Ca un făt în pântec.

Dacă-i aşa,
De ce propriile inimi dinăuntru,
Date cu bidineaua şi rostite
Cord
Sunt gata de sfărâmare
A armistiţiilor iubitoare,
Dintre suflete bântuite
De neodihnă?

Jurnal de pe bulevard

Adevărul e scris
În lumina ochilor tăi
Dătători de speranţă.

Ferestrele tale în noapte
Roşeala perdelelor
Nu mă opresc a privi înainte,
De a-ți ghici umbra
Cărţii din mână,
De a te simţi lângă mine
În zăpadă.

Mai rătăcesc pe străzi
Vagabonzi zgribuliţi,
Perechi încetinitoare de pas,
Dar nimeni nu calcă pe zăpadă
Neatingând-o,
Se lasă ger în noaptea asta
Sticlitor de stele pierdute.

N-am uitat ninsoarea sfinţită

Aleargă în jurul lămpii
O horă danţuitoare de fluturi,
Alergă în jurul meu
Tăceri cântătoare.

Ninsă îți era scurta cea moale
Pe care o ţin lângă mine
Furându-i căldura din tine,
Când o laşi peste scaun.

Nins îţi era părul,
Fericiţi fulgii
Încoronaţi erau-
Şi cei de pe haină
Şi cei de la picioare.

Năpăstuiţi erau ceilalţi
Căzători în afara ta,
Cei de pe mine
Sunt cu ochii pe tine,
De aceea zăpada ta
E raza mea.

Mister Caius Lupus

Am o faţă de lup
Prins cu mâna afundată
În coşul cu mere.

Încălţările purtate în ziuă,
Noaptea o iau pe străzi
Căutând drumurile
Cu părul în rouă.

Se anunţă un turn
Al neaşteptării,
Acolo se duc porumbeii mei
La carnaval.
Singurul amănunt nesemnificativ
Este că toţi trei
Se costumaseră în măiastră,
Dacă însă vine odată una adevărată
Pe unde or să scoată cămaşa.

Întoarceri de ham

Caii noştrii, fata mea,
O iau în direcţii contrare.
Tu rămâi în sanie,
Eu o iau de-a buşilea în zăpadă
Cu patrupedul în spinare.

Sunt acasă pentru tine,
Numai pentru tine.
Te aştept să-mi scoţi
Şaua din spate
Şi să mă săruţi,
Peste roua provocată
De bici.

Travelling

Trece multă lume pe stradă,
Fudulă şi avută,
Afişează un plictis confecţionat
Din lipsă de chinuială.

Printre ei alerg eu
Cu ochii holbaţi înafară.
Încheiat aiurea, cu părul ca o velă
Fâlfâind sub vânt
Mă rotesc pe călcâie
Văzându-te pe tine.

Când ne intersectăm în mers
Tu spre centru, eu spre gară,
Tu cu cineva, urât de mine,
Eu singur ca de obicei-
Întorc capul ca şi ceilalţi trecători,
Dar din alte motive
Cu mult mai sângerate
Mai legate în funii
De nedezlegat.

Colocviu

Mă jurasem să te primesc rece
De deasupra să văd totul
Nepăsător, să te privesc.

Eşti supusă înrobirii,
Alţii au avut lănţuguri
Eu nu, n-am nimica
Sunt Cresus al sărăciei.

Bunăstarea camerei mele
Este sărăcia vopsită
Insistent de astre.
Ca să ghiceşti
N-am a-ţi da,
N-am bani pentru inele a-ţi cumpăra.

M-am jurat să nu-ţi mai şterg
Icoana de praf,
Dar nebunia mea n-aude,
Se poate întoarce să mă sfâşie
Şi apoi să dea înainte cu cădelniţe
În sărutare.

Decoraţiuni interioare

Pătuceanul meu legănatul
Provă de corabie feniciană
Are două locuri în el,
Dar eu dorm singur
Răstignit în diagonală
Şi cu ochii în tavan
Scoţându-i peri albi.

Unde eşti tu fata mea?
Comandantul meu de visare,
Idol dat cu aur pe margini.
Nu vrei să-ţi vezi ucenicul
Căzut în întunecare?

Vino să-mi spui unde să vâslesc,
Unde să mai arunc năvodul,
Peştele cel mare, sirena a prins-o.
N-o să pot a te prinde,
Dar prefă-te în scoică
Şi lasă-mă să te vând niţel
Pe tarabă.

Noctem bonam

Tinere, mi-a zis Mama
Dacă mai arzi lampa de pomană
Ţi-o tai din inventar.
Ştie dânsa că noaptea soarele
Arde mai tare?

Fata cântată
Doarme în perini,
Dar nu într-ale mele
În ale ei, albe şi mirositoare
A rai văruit.

Patul meu, mult ştiutorul
Seamnă cu un sicriu,
Închis gol pe dinăuntru.
Pe cuiele lui dorm eu
Adică muncesc cu somnul,
Te mai şi întrebi,
Cum de mai vin şi visele!

Necazurile marelui Will

După ce m-am ameţit
Privindu-te
A răsărit soarele.

I-au sticlit ochii
Bătrân nebunatic!
Dar s-a grăbit să apună
Să-i spună şi lunei
Să vină.

Aşa că am dat cu nori
Să se termine cu vizitele astea
Poftitoare de tine.
Luna e un personaj tare,
A făcut norii să plângă
Până când te scot iar din casă.

Căzătură

În genunchi cu zgomot
De marmură spartă
Sau crăpată la păr.

Mătănii pe ciment
Perechea ta de glezne,
Alăturate aripă lângă aripă,
Aeroport al gândurilor mele
Decolatoare.

Cele două aşchii de inimă
Pulsează aiurea
După un ritm descentrat,
Copiind sângele cel alb
În vâltoare.

Naşterea a doua

Mă cheamă măiastra pui:
- Vino să mă iei în spate
Vreau să învăţ înălţimile.

Am trimis vorbă măiestrei
- Vino să-mi povesteşti
Cum e în ceruri.

A venit o aripă.

Sonetul de rodaj

-a dus doamna brună,
A fost Veronica pe aicea
Şi Dora,
Întotdeauna cineva să ţină
Nebunul de poet în frâu.

Mereu fi-vor cu mâinile pe carte
Ţinând-o închisă,
Iar poetul, dragul de el
S-o deschidă cu spasme
Să-ţi scrie coperţile umflate,
De plâns neud.

Ele sunt născute,
Perpetuu vin aicea
Întreţinând flacăra
Când e gata-gata să se stingă.

Eu suflu în vreascuri demult,
Singur - nici urmă de ea
Iese fum dar foc nu văd.
Să dau cu niţică benzină?

Mână-n mână cu Will

Joc teatru pe stradă
Teatru profesionist,
Mă scălâmbăi şi dansez
În jurul stâlpului de cazne.
După vederea ta cu altul
Trecătorii amuzanţi îmi aruncă
Un leu, doi lei, după buzunar,
Iar eu mă opresc din dănţuit
Şi strig degustat:
-Ce-i arta?

Compoziţie roză

Paisprezece raze de soare
Călare pe mine
Strângând la piept
Cinsprezece sărutări de seară,
Unul în plus
Pentru însămânţare.

Fauve redus la tăcere

igurătatea sângelui tău ceresc
Izbitor de maluri străine
Are un cântec de valuri
Zgâlţâite de privire.

Fresca mea de altar
Are o crăpătură diagonală,
Desparte sfinţii în două
Chestiuni filosofice.

Ah, vino să te împărtăşesc
Despletită,
Aducătoare de herghelie
Tropăitoare.

N-am bidineaua aici,
Dalta e înfiptă în nisip
Ca o lumânare arzândă,
Bisturiu de iubire nevrândă.

Adevăr şiroind de apă

-au adus valurile spre ţărm
Era o insulă se pare
Robinson îmi făcea semne disperate
- Pleacă, du-te, aici e tăcerea!

M-am încăpăţânat să rămân
Să-mi pun capul în poala ta,
Dar tu erai întoarsă cu privirea
După prăpastia cu lumini înăuntru.

Nu te duce frumoasa mea,
De coborât, cobori,
Dar nu poţi urca nicicând.
Robinson îmi făcea semne disperate
- Pleacă, du-te, aici e tăcerea!

La sfârşit de turnir

La sfârşt de turnir,
Când cavalerii întregi
Se bucură de privilegii,
De îmbrăţişări,
Eu stau pe o buturugă
Zăcând în neştire.

Calul mă priveşte amuzat
Ne vine să râdem la amândoi,
Aşa am ajuns?

Culorile doamnei mele
Stau răsfirate în iarbă,
Mă întreb,
Dacă aş lăsa scutul
Aruncat aici?

Vânătoare în cerc

Fratele tău dăduse drumul la câini
După vânat.
Cebul şi cu mine
Făcuţi fraţi de cruce la repezeală
Stau ascunşi într-un crengăriş.

Cerbul: - Dacă vin câinii aici
Dau cu coarnele
Eu: - Dacă apucă să mă vadă
Cineva
S-a terminat cu gluma.

Tot fraţii hămăitori ne-au salvat
S-au făcut că nu ne văd,
Aşa că te-am privit în voie
Draga mea,
Adulmecând mirată
După un vânat viclean.

Acoperiş pentru măiestre

Păcat de umbrelă
Că o ţii închisă
Nu vede şi ea ploaia
Cum arată despletită.

Suntem uzi
Şiroind apa
Ca pe Venus din Milo
Când era liberă
Să trăiască.

Compoziţie violetă

Mi-am uitat vâsla în apă
Vâsleşte singură
Nelundu-mă în seamă.

Fata mea, întinde-mi mâna
Să ies la lumină
Murdar doar pe botine.

Pasărea mea care mă tragi în sus,
Nu orbi cu aripa
Nu mă pofti afară.

Rămâi aici
Dau eu drumul la zgomot
Să-ţi pară furtună,
Nu stăm comod pe umbrelă?

Ancorat în vopsele

Năvod cu ochiurile rare
Numai taica Aladin
Să se agaţe în el.
Pescuiam în tulbureală
Cântand din flaut ciobit
Să auză balena cea nouă
Să vină să-şi ia un bilet.

Lipsea cuiul de lemn,
Dirijorul călăfătuirii iubitei
În şapte ape
Şi în şapte uscate.

El nu pescuia,
El fugea
Cu bicicleta la subţioară
Şi trăgând din ţigară.

Compoziţie galben cu roşu

e zguţuia marmura în fox-trot
Paul Klee tare se minuna:
- Băiete, ce-i cu piatra asta cu roată
Învârtitoare în daltă?

Habar n-am ce-i cu ele,
De aseară le-am curentat
Cu un pumn în vertebre
Şi iată că s-au luat în dănţuială.

Pedala marmura, pedala
Picuri albi se strecurau șiroind
Paul Klee tare se minuna
Dar eu la şevalet mă uitam
Cum îşi scotea aripile nevopsite.

Lighenitul

Cutremur mare
De gradul 12
Scutură inima
Ciorbind sângele înăuntru,
Ca Challanger arzândă
În pripă.

Cu dinţii compostam iubirea
Muşcând-o după ureche
Rupându-i o halcă
Bine rumenită.

Secătura de muschetar
Mi-a lăsat sabia
Înodată în gât,
Pun eu mâna pe voi
Despletite cu pene.

Şi vă scutur
Cază-vă perele,
Cază-vă merele
Din capul meu,
Lighenitul.

Cântec de vâslire

Vălureală, minţeală
Vânturare de apă
Cu ………
Vânturare.

Dădeam cu sfeşnicul
Dădeam cu bâta
Cu pana, cu biroul,
Nu vroia să moară
Nu vroia să se ouă.

D-ale încondeiate
De lemn ascuţite,
De bronz pilite.
Prefăcută iubită
Dă-mi drumul în cuib
Dă-mi drum să ies
Din safe-ul ciugulit
De inele-vergele.

Vase comunicante

Vreau picături de sânge
Multe
Care să-mi îndulcească acreala
Din vene.

Cu una singură nu-mi schimb
Albăstreala
Cu prea multe,
Mi se sterpezesc dinţii de dulce.

Vreau exact cât ai tu.
Mică fată
Exact cât poţi da tu,
Fără şovăială
Înclinând inima ta
Să se scurgă în a mea,
Până la echilibru.

Acul indicator

Iubita are multe cicatrice
De la iubirile trecute,
Nu se mai poate aşa
Cu leucoplastele astea!
Ori mă sudez de ea
Ori mă rup.

Rupându-mi sângele
În două cupe
Pline pe jumătate.

Iubita e încercănată
De cele trecute,
Care atârnă greu, mult prea greu,
Mai am şi pe ale mele
Numai d-alea ciobite şi refuzate
Le mai pot duce?

Păstrați ramele, merită…

Pictorul adevărat nu este un mâzgălitor idiot
Care stă pe taburet, şi în lipsă de altceva
Murdăreşte coli albe sau pânze.
Singur,cu ochii mijiți

Pictorul cu adevărat dedicat picturii,
Luptă, se zbate deznădăjduit pentru
sensurile sale,
Pentru pictură.Muzica imaginilor ...

Incapacitatea lumii de a-l ajuta nu este
ceva de neînţeles.
Singura posibilitate de comunicare este
izvorul creaţiei,
Care smulge dureros adevăratele valori.
Lumea este pentru pictor o scenă colorată
şi cu decoruri
Schimbătoare.

Şansa sa fie oare ,
Vuietul mulţimii şi ţipătul său ?

Nu aruncaţi tablourile înainte de a încerca
a le înţelege.
Păstrați ramele, merită.

Vai de voi Pricolici

La poartă ca pe zlătari
M-ai ţinut,
Câinii tăi să mă latre
Să văd gardul tău dintre zăpezi.

Prea bine, rămân eu,
Omul de servici
Care se ascunde când vin musafirii:
- Imbecilii lustruiţi şi cu guşa strâmbată
Prea bine.

Să te las pradă lor,
Prea frumoşilor – feţi cu bube
Pricolici de curte?

Dacă dau jegul de pe coada măturii
Se vede aurul,
Pricolici!

Întoarceri

De deasupra,
Se lăsa liniştea
Se auzea o locomotivă,
Sau un tun de bronz?
Sau paşii

Noştrii
Prin zăpadă.
Doi.

Cu amănuntul

Iubita mea
Şi noul ei iubit
Se înţeleg atât de bine
Încât
Simt că mă
Îneacă şi pe mine
Fericirea lor,
Eu- cel de-al treilea
Copoiul în plus,
Eticheta de dinăuntru
A hainei de sărbătoare.

Dorinţele mele în sânge
Stau expuse sub vitrine,
Ca un totem apaş
Al neînţelegerii.

Când bucuria lor
Va veni ca un val tectonic
Şi mă va da
Cu capul de piatră,
Atunci voi cunoaşte
Cu deamănuntul
Mâlul de ….

Flota Argiilor

Am luat-o razna
Mâinile mele se vor tot mai mari
Să te cuprindă
În acorduri preclasice
De clavecin.

Ochii mei au devenit
Guelfi şi Ghibellini
Se războiesc pentru o culore,
Inima mea tânjeşte după Ea,
Buricele degetelor vor mai întâi
Ceară de sigilii, piatră,
Plămânii poftesc aer de pensulă.
Mă împart în bucăţi
Ele însele amanetate
Vândute şi speculate la nesfârşit.

Geologie Beatles

Erau lumini colorate în ierburi
Ca la plângerea lui John Lennon
Nu se citea nimic din manuale,
Nu se sculpta,
Nu se picta.
Era o linişte manufactuală
În breasla cântătoare din silex

Bolta Sixtinei de sub val

Paharul are loc pentru apă
În scobitura lui sticloasă.
Adică apa se culcă
Cu tâmpla rotundă
Peste degetele de dedesupt-
- Acvariu al mâinii.

Când ne va revolta apa
Şi va ţâşni afară,
Ce vom expune în vitrine?
Băuturile noastre acre
Ineficiente pentru setea
Scuturătoare de gânduri,
Îmbuteliate în vene
Obturate de gheaţă.

Fără de lanţ

imt în mine
Cum urcă toată sfârşala lumii
Ca-ntr-o fântână fără de lanţ.

E acră şi stătută
Apa lumii din care luna
Nu se mai vede lună.

Ce se va întâmpla când,
Din adâncuri
Se va auzi pocnetul
De la începuturi?

Corăbieri

Se pare că unele răsărituri
Seamănă între ele
Ca mările dintre vele.

După noi, vor fi dimineţi
Scumpe de-ţi fac sete
Prin gustul de verde
Al celor de azi.

După mine vor mai fi nopţi
Cu stele ca bomboanele,
În cutii:
Dacă guşti una,
Îţi aminteşti de alta.

Aşa că, dragi mistreţi
Daţi din colţi şi vânaţi
Toţi covrigii atârnaţi.

Leonardo

Ai plecat Leonardo
Ţi-au funcţionat aripile până la urmă
Ne-ai demonstrat că se poate,
Dar tot ai plecat.

Fiecare copil care îşi pierde o jucărie
O caută până oboseşte,
Dimineaţa speră să dea de ea
Asta să ştii, zi după zi!

Copilul îţi seamănă, Leonardo,
Vrea aluatul,
Şi dorinţa aceasta de bine
Nu îl înalţă,
Îl saltă drept cu tâmpla în stele
Din acelea cu gust de acadele.

Am văzut la Mona Lisa
Ceea ce ai văzut şi tu
Dar rămâne numai între noi
Fiindcă pentru noi doi
A zâmbit o singură dată.

Până la cărămida aceea

Mâine – poimâine
Iubita o să dea peste mine
Trebuie să se întâmple
Şi va ridica ochii, trebuie!
Privindu-ne unic, în scurt
Va înţelege de ce stau aici
Zidit pe jumătate
Şi tot cânt la clavir.

Ca măiastră va înţelege
Că-i voi fi ziditorul de colivie
O dată şi-o dată
O va obosi furtuna,
Aşa că mai bine mai devreme
Cu gheara în lănţuc,
Iar lănţucul agăţat de mine
Ca un hăţ
Ca un bici
Ori ca un clavir
Fără de coadă
Ci numai cu aripi.

Invitaţie nedesfăcută

e zvonea că eşti mireasă,
Mă trântisem pe covor
Cu tâmpla căutătoare de cui.

Locul meu la masa nunţii
Nu e gol – nu există!
Conceptul are ochii într-unul
Şi acela chinuit de miopie
Lăsătoare de cerneală.

Se zvonea că eşti în alb
Iar eu credeam,
Iar eu săpam de zor
Covorul în brazde
Încălecate ca la rodeo,
Spălate în parchet,
Ars cu fierul roşu pe aşchii.

Passe – partout

Treceai pe bulevard
În stânga era un prieten
În dreapta el,
Spatele tău era prea păzit
De alte priviri.

A mea sărăcita,
Crucişa, părăsita,
Te revedea ca de pe ecrane
Drept în faţă
Despuiată de vecinătate.

Cântul nostru cel vechi
Refăcutul,
Se aude din urmă
Păşind apăsat peste pietre,
Peste pietre călcând
Sărind
Năduşind.

Horă

Mândru-i jocul cu învârteala
Cu şurubeniţa
Să mă curentez sfânt
La una mie de sărutări
Legate în paralel
Legate în serie
Sfârtecate toate odată.

M-am scrumenit jumătate
Jumătate fumeg
Jumătate de fum se înalţă,
Un sfert coboară
Iar restul de galbeni
Se aruncă pe fereastră
Cu storurile lăsate.

Estetică Brâncuşiană

Se dedică lui Radu Tudoran

După ce Ea trecuse de la şosea spre casă
Mă pregătem să plec
Dar fratele mi-a şoptit:
- Fără o clipă, fără o clipă
Să mă aştepţi,
Aşa că am mai stat.

Când să mă ridic de pe bancă
A trecut nepământeanul Brâncuşi
- N-ai văzut o măiastră?
Mi-a plecat de pe soclu!
- Ba da maiestre, pe ea o aştept.
Şi am rămas împreună.

Când ne-a zărit Ea
A îngenuncheat în faţa Maestrului
- Iartă-mă că am zburat
Dar Brâncuşi i-a pus palmele pe umeri
- Fata mea,
E aici un nepot de-al meu
El are să-ţi spună ceva,
Şi a plecat.
Aşa am văzut soclul din mine.

Vizite ştiinţifice

Doi copii au sunat la mine
Doritori să-mi vadă animalele
- Ştim că aveţi şi balauri
Şi alte animale cu gheare!

Era să cad din picioare,
- Măi copii, de unde ştiaţi
Că iubita se zbate să scape de zmei?

Copii m-au privit uimiţi
- Cum, şi încă nu i-aţi prins?
N-aţi învins nici un zmeu?
Am clătinat din cap:
- Nici măcar unul
Iubita e împresurată!

Copiii mi-au lăsat praştia
- Ia-o nene, să dai cu ea!
Când prinzi un zmeu
Nu îl lăsa.

Dar până atunci,
Iubita o să înţeleagă

Că se cheamă dragoni, zmei
şi nu admiratori?

Made în mine

Stele, păsări şi alte alea
Fi-ţi atente, la ce vă spun,
Iubirea mea s-a născut într-o iesle
Vreau să fie şi Ea, să prindă de veste.

Mai am o aripă
Cealaltă mi-a luat-o Icar
Cică îi trebuie neapărat.
Ei bine, cu o singură aripă
O să aterizez la punct fix

Ca să mă cheme,
Ca să mă privească
Şi din aripa mea
Să ne facem pădure
Şi soare şi lighioane cu gheare.

Aşa că voi păsări, stele,
Uitaţi-vă atente la etichetă
Ce scrie, e?

Made în mine!

Rugă

Zeu al iubirii, zeiţă ce-i mai fi,
Tu şi cu mărunţelul cu arcul
Să nu mă lasaţi
Atârnat fără de revenire.

Zeiţă a iubirii
Fie-ţi milă de un client
Fără parale, n-am decât cerneală
Şi aceea pe decolorare.
Nu mă lăsa fără ea,
Fă-o să vină
Să privească, căci urmarea
Va avea lauri pe frunte
Şi mai ales pe inimi.

Se întâmpla

e întâmpla ca în odaia mea,
Să stea Michelangelo studiind un atlas zoologic
Să-şi aleagă niscai lei.
În cealaltă odaie, cea curată
Se odihnea bătrânul Will, avea şi o ploscă cu vin
Din acela de-al nostru, nu engliteresc
Dar marele Om nu bănuia.

În bucătărie se auzea Leonardo
Trebăluia ceva experinţe,
Îmi făcuse praf plita cu acizii,
Dar nu-i păsa şi râdea.
Iar eu când el e mulţumit
Sunt şi eu.

În vestibul stăteau la taifas
Enescu şi Brâncuşi
Amândoi copii excentrici
Amândoi cu vioare
Făcute cadou reciproc.

Aşa că mi-am spus
Bine Doamne, asta nu e casa
Cu centrul pământului prin ea?

Aşa că am format numărul Ei de telefon
Şi i-am grăit:
- Draga mea, vino
Indiferent cum, vino
Se pare că aici, la mine
Se întâmplă să fie câţiva lupi de mare.

Brâncuşi există

ând mi-am dat seama
Că Brâncuşi a murit
Am simţit că pământul nu curge
Nu se-nvârte
Ci stă fix,
Iar universul se roteşte
Ca un carusel de copii.

Nu se poate ca El să plece
Când păsările acelea fantaste
Sunt gata să fete
Alte şi alte măiastre.

Există un Brâncuşi viu
Pe cuvânt – aşa e, aşa va fi
Există viu.
Îl văd aplecat la foc mic
E în atelier
Nu râde, nu plânge
E acelaşi
Leda îl păzeşte
Sau invers.
Ceea ce contează
Este că este.

Învăţ să schiez

În perete sunt bătute
Două potcoave
Cine întreabă,
Acum le-am scos
Din picioare.

Unde sunt cuiele?
Unde sunt?
Cred că le-am uitat
D-aia ţipă pământul
Când calc desculţ.

De mâine leg antena la Lună

e legăna eacam goală
Crestat era parcul cu verde
Curgea lumina
Ca din pompa comunală
Peste dânsa.

Nu e nici o sărbătoare?

Nu cred,
Azi se-ntâmplă ceva de preţ
Lumina s-a împiedicat
În legănare.
Mâine leg antena de lună.

Armurier

Vină trei samurai
Să-i întreb dacă iubitele lor
Sânt cântătoare.

Sabia curată pe lamă
A mai crescut într-o noapte
S-o pun în patul lui Procust
Facă ei ce-or şti.

Dar cu teaca,
Cu teaca cum rămâne?
Ea a rămas pitică?

Revelion în april

Fata mea, asemuitoare cu ceva botanic
Ceva plecător sub vânt,
Cu lujer subţire,
Floare de noapte,
Mi-a răsărit peste rame.

Hoţeşte am tras oblonul
Să nu te tezească lumina
Te-am vegheat ca dr. Wolfe
Odihnindu-mă cu capul
Pe pleoapele tale aurite,
De două ori.

Vitrinier asta da meserie

Ţi-am găsit condurul lipsă
De aceea şchiopătezi invizibil
Călcând peste stele desculţă.

Îl pun sub cristal
La odihnă,
Gândurile mele să-l poarte
Prin ape curate.

Când mai treci pe la mine
Ţi-l dăruiesc solemn
În muzici militare
Învelit sub stindardul boem.

Strângeam paraşuta cu grijă

Nimeni nu vine cu buletinul
Să văd dacă scrie că sunt sărutaţi
De iubită, în regulă,
Aşa că nu le dau drumul
În sala de spectacol
Să mă caute, să mă găsească.

Dar cu actele mele ce-i?
Sunt sărutate ori nu?
Nu sunt.
În poza cea mică
Nu sunt murdar de ruj pe obraz
Dar acuma?
Îmi duc mâna instinctiv
Şi găsesc un crater de lună
Ce nume să-i pun?

Ştiinţele naturii pe viu

Mă apecasem să respir după o floare
Şi când să fiu mai aproape
Am văzut o viperă care mă privea:
- Nu vezi că aici stau eu?
Mirat, am întrebat-o ce fel de viperă este?
- O viperă ca toate celelalte
Dar mi-e milă de tine
Să te muşc, plecă de grabă!

- Adică să-ţi fie milă, ţie?
Pot să te strivesc oricând, târâtoare!
Vipera mi-a zâmbit:
- Se poate, dar vezi tu,
Eu stau încolăcită de o floare…

Treburi nepământeşti

Şobolanca de stea
Îmi face cu ochiul
De parcă nu ne cunoaştem
Prea bine…

Tu eşti vechea stea
Iar eu vechiul inorog
Neţesălat în privire.

Chirurgia iubirii adâncite

Ce scârţâit de vene lăsate dezgolite
Ce sunt de bisturiu cocoşat,
Tăietor de ancoră în inimi
Ce chirurgie de sentimente,
Lăsate să se strivescă de nepăsare
Şi mai apoi, ca revers al dispreţului
Să fie sărutate, ah, ce mizerie
E tactica iubirii de calitate!

Urât se purta iubita, rău mă alunga
Arunca şi cu o carte după mine,
Zvârlea şi pisica din poală
Ca să telefoneze ştiu eu cui
Să-i spună dacă îi e senin…

În ziua când am căzut după zid
Leşinat de foamea roşie în buze
A deschis fereastra şi a înmărmurit:
- Ce faci, te-ai trântit aşa, nechemat?
Ia răspuns un motan care mă traversa:
- Lasă-l că deabia mai respiră
Nu vezi ce zdrelitură adâncă
Are jos de pe tâmplă ?

Cântul luminii

lui Radu Tudoran

Motto:
Ştii despre ce vreau să spun
Ştii bine despre ce
Vii de acolo şi pleci
Dar cercul acesta are un punct
De îmbucare
De el vreau să-ţi vorbesc.

Fii atent: Respiri fără să vrei
Respiri fiindcă şi până acum
Ai făcut la fel,
Clipeşti, fiindcă după noapte – zi
Iar între ele se visează,
Dar nu ştii.

Nu vreau să-ţi aduci aminte
De fata pe care ai iubit-o întâi,
Ea era una
Dar raze: Mii şi mii
Toate de la un soare
Fără sudoare.

Nopatea aceasta nu e cea
De după ieri, de dinainte
De cea de mâine,
E una şi aceaşi
E clipitul zilei de zi
Adică visul luminii,
Dar n-ai cum să ştii.

Reglajul de vise

În odaie e cald
Iar sub cearşaf eşti tu
Pereche de aripi,
Se pare că dormi
Visezi că schiezi,
Iar eu dau zăpada.

Dacă patul meu centenar
Ar bănui că deasupra eşti tu
Şi-ar cânta cântecul
De jeluire, dar nu ştie.

Mâine e ziuă,
Iar lămpii nu-i place altă lumină.
Sincer regret că o să ne despărţim,
Ceva are, ceva bătăi de metronom
Sau zăngăneli de clavir.

Cerceaful acesta de desupra ta
Cred că o să-l tai în bucăţi
Să-mi fac din el eşarfe,
Când va fi un îngheţ
De corăbii prinse la poluri
Rămase fără de-un semn mai ceresc.

A doua stea de lângă steaua polară

-a lăsat cu noapte
S-a lăsat cu zi
Nu-i nimeni să-ntrebe
De ce întârzii.

Nu-i nimeni cu plete
Cu glezne subţiri
Să vină să-mi spună
Că iar o să-mi vii.

N-am ceas
N-am clepsidră
N-am soare pe cer
Eşti singura stea
A doua pe cer.

Dălţile cu capac de stilou

ă trăiască marele prinţ de Târgu-Jiu
Omul cu daltă
Omul cu cada de baie
Scobită din piatră,
Omul născut Brâncuşi Constantin
Adică Brâncuşi născând
Anomalie cerească
Singurătate păsărească.

Bourdelle, Arp, Arcipento
Nu vreu butoni de cămaşă
De altă culoare
Vreau cămaşă cu mânecă scurtă
Şi aia scurtată într-un ştergar
Agăţat în Paris,
Drept de coloană, să fie!

Sâmbătă

Se dedică Maestrului artist plastic Dan Platon

Maestrul m-a pus
Să mătur prin atelier
Aşa am găsit
Poza de la nuntă.
Maestrul are gust,
Mireasa e o minune,
Dar acum maestrul
Îşi găteşte singur.

Vă asigur că nu prea dulce
Niciodată prea dulce,
Dimpotrivă.

Ca tine

Există o sumedenie de poezii
Cu acelaşi nume
Dar le-am botezat altfel.

Există o sumedenie de vietăţi
Cu acelaşi nume,
Dar le-am botezat altfel,

Există mai multe iubiri
Mai au alt nume?

Contravenţii clare

Traversase-i strada aiurea,
Agentul nu îndrăznea să te fluiere.
Cred că-i şevaletul
Drept în faţă.

Umbletul tău astral
Lasă urme ca O.Z.N.-ul
Dar nu le văd nici eu.
Trebuie să treacă timp,
Să treacă zile
Mai ales nopţi cu bidineaua
Peste el.

Ca să strălucească,
Ca să strălucească,
Ca să strălucească,
Nelustruite într-o lucire.

Moda sezonului unu

Am două feluri de haine
De stradă şi de lucru,
Dar m-am gândit:
- De când Robinson Crusoe
Are atâta trebuinţă?
Şi le-am desfinţat
Pe cele de stradă.

Am rămas cu două feluri de haine
Dintre acelea de lucru
Şi din celelalte din-năuntru.
Aşa că le-am desfinţat pe primele
Rămânând cu cele din mine,
Dar acelea,
Acelea sunt foarte purtate
Atât de purtate
Încât cămaşa pare pulover,
Iar cizma pare papuc.
Aşa că le arunc şi pe acestea,
De mâine
Mă fac un mic croitor
Fără de foarfece,
Fără de ac,
Numai capac de stilou
Şi peniţă, să mai am.

Culoarea numărul unu

Posibilitatea de alegere
A unei culori
Unice, atotştiutoare
E foarte grea.
Se spune că albastrul
E şi cer şi mare,
Deci fie rege.

Dar roşul?
Cu el cum rămâne?
Nu avem sânge în vine?

Dar galben,
Soarele însuşi are astă culoare.
Verde, pădurea,
Albul, impurul
Virginul de ziuă…
Şi alte, şi alte.

Fie curcubeul
Culoarea numărul unu,
El e atât de unic
Încât nu se supără
Dacă îl poreclim
Unul.

Fără îndoială, plouă!

e întâmplă să ascultăm astă ploaie
În odăi separate, aşezaţi,
Tu în odaia ta, din casa ta,
Eu în a mea, în casa ce se cheamă
A mea.

Se întâmplă să plouă unic
Încât picurii ce se aud aici
La depărtare de o stradă de tine
Să fie aceeași care se aud şi acolo.
Aceeaşi, Aceeaşi, Aceeaşi,
Fără îndoială
Pentru că tu vei ieşi să te plouă
Peste plete.
E binecuvântarea părului tău,
Noaptea, cine-i nebun să ştie ce culoare are?
Iar eu,
Voi îngenunchea în fântână
Şi voi striga:
- Nu plouă în două odăi
Ci într-una, în una,
Acolo se adună stropii
Aşezându-se în fotolii
Şi aplecându-ne pe noi
Care râdem şi alergăm
Crezând că ne plouă.

Diapazon pentru diapazon

Rău mă durea mâna ei,
Rău mă zmucea gura ei,
Din balamaua iubirii cuminţi
Rău mă împingeau sânii ei
Fierbinţi.
Cine eşti tu,
Ce Shaskpeare te-a creat pentru mine
Ghicindu-mi culoarea ce vreau
Şi mâna ta pe care o iau
De pe suflet,
Descoperind o gură de peşteri
Neastupate.
Acoperind un chiot de mare
Tu simbol netradus
În dialectul scârţâitului iubirii arzânde,
Tu, capăt de şină lichidă,
Expresul meu de inimă.
Doamne, câţi cărbuni
Ard în tine
Şi câţi mai am eu
Încă şi încă
Tot pentru tine.

Până să cumpăr vopsele

unt de o delincvenţă atroce
Am prins iubirea de mână:
- Hei dumneata
N-ai casă, n-ai masă,
Vrei să mă legi iar de Ea?

Iubire, nu te juca!
Ştii că acasă am o furcă
Nu pentru fân
Ci pentru iubite.
Du-te la ea, spune-i să vină
Nu vreau iar să mai stăm pân' la ziuă
Privindu-ne ochi în ochi
Şi spunând:
- Nu te-am lăsat aşa
Erai altfel,
Aşa că spune-i direct
Că o doresc.

Rotită în supracoperţi

Azvârlită era Julieta
Nimeni nu o recunoştea
Treceau pe alături fără sfială,
La modă erau falsele.

Fără busolă rătăcea Romeo
Fără de punere la punct,
Fără de punere la virgulă.

Când s-au întâlnit
Privirile lor ridicate fiind,
Atunci orbirea le-a părut
Întuneric dens,
Iar lumina
Sigur, Sigur
Numai lamă de stilet
A le fi.

Cuvânt înainte după primul capitol

După ce am deschis coperţile
După primele rânduri
Primul capitol,
Am găsit ciudată lipsă de sens,
De rugăciune, de întunecare.
Ea nu era ea,
Ce teoremă teribil de acră,
N-ai nici criterii la mână
N-ai nimic
Decât bunul simţ
Dat cu cozorocul la spate.

- Ah, fată neştiută
De ce zaci într-o cădere?
De ce Gauguin să te coloreze
Numai în tonuri de ars?

Mi-a desfăcut privirile
În două, în trei,
Dar să ştii
Că roata olarului
Nu te vrea,
Nu te mai poate roti
Sau opri?

O mică veşnicie

Nu trecuse nici jumătate de ceas
De când pasărea aceea aurie
Căzuse din ceruri-
Dunga ei stelară se mai vede,
Urma sa înfierbântată mai însângerează
Pleoapa bolţii curate,
Iar eu, am rămas cu laţul în mână.
Cum să prinzi o aşa fulgerare.
Cum să gâtui un zbor?

Roţile sunt făcute a se învârti,
Aripile pentru a zbura
Şi viaţa pentru a se trăi,
Şi nu dintr-un mal în celălalt mal
Într-o horcăială continuă,
Ci într-o unică şi simplă
Plutire.

Privind clepsidra udă înlăuntru
Mă întreb ce temerară picătură de ploaie
S-a ascuns sfidătoare, legilor fizicii actu-
ale.
Mă întreb ce gând temerar
S-a ascuns înlăuntrul meu, trecătorul,
Sfidând legile trecerii actuale
Şi agăţându-se cu disperare cu mâinile,
Cu unghiile, cu slova, cu cu ochii săi de
gând
De o mică şi binecuvântată
Veşnicie.

Sensul dublu al elicei

alut iubită, te salut
Te las să mori nezdrobită de stâncă,
Să mori în lux,
În cadouri foşnitoare,
Nu de la mine,
Nu de la mine.

Când un ochi se zbătea
Mi-am spus că tu ai plecat
Şi nimeni, nimeni n-o să-ţi spună
Hei, ce drum circular mai ai?

Acum, nu e târziu
E prea devreme,
Prea devreme
Pentru o Julietă
Şi prea târziu pentru a-ţi fi
Un Romeo …

Despre culorile albastre de șevalet

e întâmplase aşa cum numeni nu credea,
Căprioara s-a oprit din zboruri,
Brâncuşi n-a mai atins piatra,
Iar eu stiloul.
Ce durere, ce dulce amară durere,
N-are nici un sens
N-are nici măcar nume.

Linişte, scârţâit de balansoar,
Scrânciob de copii neştiutori
Sau atotştiutori.
Ce-i în legea firii sau nu
A firii,
A firii.Punct.

Morning

lar, se luminase de ziuă
Fără de surle, fără de tobe.
Nimeni, nimeni nu avea ce să-mi facă,
Tu fiind cea care a rupt
Ceea ce nici king Alexander Macedon n-a
dezlegat lesne
Oare ?

Ne mai fiind nimic
Nimic roz, pink
Fără de poate
Poate,poate,poate...
Şi care să-mi zică
Ceasul e rupt, curg minutele
Cu nemiluita,
Înainte şi înapoi
Înainte şi înapoi.

Sălbatica înşiruire

Două – trei bile de fildeş
Date de-a rostogolul
Da, auziţi bine,
Date de-a rostogolul
Peste dealurile inimii,
Veşnic desfăcute la baierele pungii,
Dar nu-i nici un rest,
Nu-i nici un rest
Care să îngreuneze sacoşa
Lăsată la poartă
Ca un stindard,
Ca un semnal.

Deasupra aleii cu statuete
Se zvonea un zbor
De balaur ori liliac.
Ceva ce foşnea
Şi pe care copacii albiţi
Nu-l dezvăluiau,
Dar înşiruirea se vedea
Cu mult mai bine,
Cu mult mai puţin.

Vreau înapoi la liceu

Am plecat din şcoală
M-am dus înainte,
Bălăngănind ghiozdanul
Ţipând după minge.

Mi-e dor de codiţele tale
De cizmele cu buzunare!
Stăteai în banca din faţă
Colaboram pe la teze,
Ah, du-mă înapoi la liceu!

Vreau să te sărut pe o bancă
Scrijelită de mine,
Stătută de tine.

Momentul iubirii
E clanţa de uşă de şcoală
Blocată!
Vreau să mă blochez înăuntru
Să mă uitaţi ca pe crete,
Ca pe tablă, ori ca pe un caiet
Al nimănui.

Planetariu decojit

Universul se dilată
Haida de, mai să fugi
De lângă mine?

Pocnetul primordial
Este de revolver
Sau de balon?

Einstein s-a retras din birou
A rămas lampa aprinsă,
E nevoie s-o stingem
Sau să ne aşezăm
În jilţ?

Analiză de-a unşpea

Ideea, conceptul de iertare
Funcţie Ralle cu măciulia crestată
Şi în bine şi în rău,
Urât mai arătau pantalonii mei
Fără de genunchere,
Dar în sufletul desfundat de chiuvete
Era soare, cald tahitian.
Nabist convins rămăsesem,
Băieţii coborau dealul
Fluierându-te după glezne.

Motel

Ţipam căutător de bacşiş
Pentru lăţosul cu geamantane.
Mi-a lăsat şi unul în plus,
Geanta de umăr a ta
Cărătoare de cărţi,
Candidate la fericire, copertate.
Hamal, vino să te iau în spate
Să stai şi tu comod,
Luminat peste steme.

Ora închiderii şi a curăţeniei

Bună tinere necunoscut, nevăzut.
Ia mâna de pe Ea!
Vrei să fie a ta?
Acum îmi spui, când magazinul închide?
Când soarele pleacă în weekend pe cer,
Când Enghidu nu are un leu?

Tinere, glumeşti cred,
Ea e sortită să fie a mea.
Nu fiindcă o cunosc de când era mică,
Nu fiindcă atunci când s-a născut
M-am lovit peste frunte cu-n as de pică,
Nu şi iar nu.
Ea e o regină,
Regina are de obicei supuşi,
Eu sunt acela
Supusul, iar dumneata de vrei
să fii regele ei
Du-te şi joacă şah,
Sau ruble cu vreun copil,
Dar Ea străine,
Ea rămâne cu mine!

Estivală

-a aplecat iubita după o scoică
Eram la mare şi eu şi ea,
Adică, ea venise la mare
Iar eu după ea.

Priviri cam multe pe plajă,
Ochii mei se loveau de alţi ochi.
Nu era bine, eu doream soare,
Mare albastră,
Dar ea era ceea ce ştiţi
Ea era ea
Şi eu după ea.

Iubirea n-are cătuşe
N-are nici surf.
Dar, ea venind la mare
A legat un capăt de sfoară
De valuri,
Iar celălalt,
Fără de nod,
Fără de încurcare
Îmi şade în şezlong peste inimă.
Ea fiind ea
Iar celălalt om
După ea.

Necumpărat, dar primit

Degeaba vrei să mă scapi
Prin ruptura sacoşei,
Mă ţin bine de baiere
Cu ochii la tine.

În autobus mă lipeşti de gambe
Şi asta mă face să mă înroşesc,
E cu totul şi cu totul
De nesperat.

Seara mă arunci pe fotoliu
Dar nu-mi pasă,
Vine dimineaţa,
Ea nu mă mai lasă.

Tot ţie îţi cânt

Îngeroaică cu fustă mini,
Picioarele tale cereşti,
Boare de aer pur
Pentru nevăzătorii din jur.

Eu te-am văzut primul
Şi-mi cer drepturile,
Nu de întâi venit
Ci de întâi zărit.

Tu mi-eşti zeul desculţ
Care mă udă cu apă rece,
Zeul cu plete negre
Răcoritoare şi zvelte.

Nu vreau să te mai fur
Să dai din picioare,
Ci vreau să mă închizi
În insectarul pieptului tău.

Acolo să-mi găsesc locul
Foindu-mă întruna.

Rivalii de vorbă

Ai un mare admirator
Tot un adolescent,
Cred că e de-o vârstă cu tine
Poate în clasă, în taină
Râvneşte codiţele tale,
Fie!

Hei băiete, vino încoace!
Şi i-am arătat capela ta,
Ce făcuse Buckingam pentru Anna.
E o nimica, dacă Dumas nu minte.
Ce-i capela ta, cu mii de poze
De-ale tale
Urşii tăi de pluş, păpuşile tale,
Toate intacte-
Porumbei legaţi cu lănţucuri,
Chiar şi banca noastră
Şi pe ea am recondiţionat-o!

Micul tău admirator
M-a întrebat mirat:
- Dumneavoastră ce-i sunteţi?
Chiar aşa
Ce sunt eu pentru ea?

Ex libris

Ploua, fulgera,
În piscină
Umbrela plutea
Desfinţând o punte
Între uscat şi iubire.

Două inele
Zăceau pe fundul apei.
Meşterul mi-a zis:
- Sunt cu briliante,
Nu le luaţi?

Nu bătrâne,
Vreau să mă tai în ele
Când voi plonja
Cu inima
Înainte.

Cântec

După ce ai trecut pe trotuar
Am ieşit cu cei patru îngeri cu plete,
Ei au oprit circulaţia
- Stimați pietoni
Aici se lucreză!

Întâi şi întâi
Am cântat la vioară
Ceva ud, ud de lacrimi,
După aceea am aruncat vioara
Şi am păstrat arcuşul.

Am desfăcut trotuarul
Piatră cu piatră,
Strat de asfalt peste strat de asfalt,
Am dat de stilouri uitate
Şi de alte arcuşuri călcate.

Toată strada cu trotuarul de aur,
Toţi teii şi plopii,
Absolut toate buruienile
Şi urmele tale visate
Le-am reconstituit, identic
Perfect măsurat, la fel,
Drep pe inima mea
Largă ca o sală de Luvru.
Nou-nouţă, înfiinţată de astăzi,
Când m-am zidit înăuntru.

Unul din sensuri

Te-am văzut de mână cu un copil,
Nu ştiu de unde v-aţi luat de mână,
Cred că de la începutul lumii ca ziuă
Desfăcătoare de întuneric.

Toată lumea vă ocolea privindu-vă
Ce minune, ce luminare de chipuri.
Tu erai o Madonă, copilul putea fi un Crist,
Putea fi oricine.

Nimeni nu vă ştie,
Nimeni nu vă opreşte,
Doar ochii mei s-au ridicat
Ca o barieră
Ţinându-vă de mână,
Pe amândoi.

Cubism

ădeau cuburile,
Copilul dărâma un turn.
Cădeau cuburile fără de sunet,
Copilul dărâma un turn,
Având în minte
Dorinţa de a ridica altul
Mai puţin scund.

Legare de pământ şi mai ales de stele

e înorează încet, atât de încet
Încât soarele are timp să-şi scuture
Faţa de masă cu raze.
Nu-i nimeni să vadă,
Să asculte ceea ce se aude
Un cântec de tânără fată
Nesosită, nevenită.

Umbra ta e aici
N-a plecat, am cumpărat-o
Fără să-mi pară scumpă,
Fără sa-mi pară ieftină.
Dacă umbra ta n-are preţ
Ce preţ ai tu?
Ce răscumpărare,
Ce asigurare de furt
Sau de deteriorare?

Se înserează cu nori
Luaţi din punga fără sori,
Lumina nopţii se scurge,
Lapte cu stele
Tu ai la urechi
Cred eu,
Calea Lactee.

Am găsit vioara

Am găsit vioara
Ştii tu care
Pe care am sărutat-o
Împreună,
Acoperind-o toată
Până peste întinsele coarde
De s-a înroşit
Şi a făcut gropiţe dulci
Ca tine.

Dar n-am găsit cutia
O fi la mine,
Sau la tine,
Nimeni n-o să ştie.

Ştii care au fost
Primele vorbe ale ei
Când m-a văzut?
Unde e ea!
Şi i-am spus adevărul:
- Nu ştiu
Dar va veni să te ia!

Acasă la tine, iară

Ai descuiat uşa
Lumina cade prin ferestre
Dulce şi grea,
Ca de după-amiază de vară.
Îngenunchez în faţa ta
Aşa cum eşti
Îmbrăcată de drum,
De călătorie,
Praful de pe tine
Miroase bine
Şi tu eşti foarte bine,
Ştii tu, şuviţa cea blondă
Pe care
O s-o rup într-o zi,
Să fug cu ea,
Cea mai mare comoară
Să o privesc,
Să o zidesc
La glezna Anei
Acolo să crescă
Şi să-n-florească!

La revedere, făclie cu aripi

Trece să te ia micul prinţ
La plimbare.
Limuzina albă merge încet
Se aud şi muzici,
Dar îi voi ieşi în cale
Îmbrăcat în frac
Şi cu o garoafă albă la butonieră,
Revolverul să îl descarc
Drept în oglinda retrovizoare.

Adio, voi păsări de pradă
Adio, vultur cărunt
Care mi-ai luat măiastra
Pângărind-o-n acvilă.

Adio, pasăre de aur
Tu vis al lui Brâncuşi
Să fi greşit el?

Nu, tu vei găsi
Calea cea bună
Dar atunci, draga mea,
Eu nu voi mai fi
Lângă tine.

Întoarcerea de cheie

-a întâmplat să şi zbor
Până să mă descoperi
Pitit lângă leul de piatră,
Privitor pentru tine.

Mă ştiau toate vrăbiile
Toate păsările,
Valide ori nu
Asta nu mai conta,
De întâlnit noaptea
În zbor
Ne întâlneam.

Hei tu fată mică
Ce umbli pe pământ,
Te văd de deasupra
Şi aş vrea să cobor
Să te sărut,
Dar nu pot,
Nu pot, crede-mă
C-aş veni.

Sfaturi pentru cel care mi-a luat iubita

Întâi felicitări!
Dă-mi voie să-ţi strâng mâna în uşă,
Ai învins: E a ta
Dar să nu uiţi că din cauza ei
Am albit de tot
Şi după aceea
Am început să mă-negresc,
Aşa că dacă încărunţesc
O fac pentru a doua oară.
Îți prezint și băieții
Cei din urmă.

Bravo tinere, ai luat leoiaca,
Dar nu şi cuşca
Cuşca îmi rămâne, mie
Succes!

Shakespeare aplecat să scrie

Will a rămas cu pana în mână
S-a întors de pe scaun şi a spus:
- Spune-mi o rimă la brună
- Tot brună, am răspuns,
Iar marele Will a surâs,
Şi, a adăugat: Nebună.

Tablou cu ţigănci, oale de lut şi umbrele

Ploua mocnit, de-ţi aminteai de Pissarro,
Două ţigănci deloc tinere,
Deloc bătrâne, fără vârstă
Vindeau flori în oale de lut,
Cu umbrele galbene,
Galbene ca steaua.
Nu cea a singurătăţii
Ci cealaltă, cea a dublei singurătăţi
Care oricum
Pare mai nelunecată.

Tangenţe

ând a îngheţat cerneala
Spărgând călimara
E semn c-ai plecat.
Când peniţa şi-a lăsat rugina
Ca un ud al sfârşirii
E semn că n-ai mai venit.
Când stejarii din mine
S-au ridicat cât un cer
Felii, felii,
E un semn
Că poate tu
N-o să mai vii.

Daniel Defoe nu ştia

ălcam pe nisipul ud
Cu o carte în mână
Sporăveiam cu Robinson
De ale noastre.

Nici eu nici el
N-am văzut urma ei
Întipărită hollywood-ian
În nisip.

Ea ne aştepta,
Surâzând
Ştia că mâine, poimâine
Avem să ne tăiem
Pentru ea.

Icar în bancă şcolară -aviator pe Boeing 737

Porumbelul s-a izbit de un Boeing 737
Făcându-l fărâme, fărâme
Mii şi mii,
Porumbelul a dat cu ciocul
Şi-a frânt Boeing-ul, în două
Trei mii de fărâme,

Apoi a întors aripa spre mine
Şi mi-a grăit pe muțeşte:
- Băiete Icar, ai văzut
Ce fel de aripi
Sunt astea?

Alte geneze mai mici

e înnopta
Se lumina
Se lăsa cu stele,
Curgeu luceferii
La vale
Nu mă miram,
Nu mai cântam.

O troiţă în iarbă
Erai tu
Culcată, nerăstignită,
Ochi în ochi
Cu Calea Lactee.

Iarba crescuse pentru tine,
Felia de pământ
Se răcise pentru tine,
Toate se păstrează intacte
Până să vii.

Veşnica

Frig era, dar nu tare
Cald era, dar nu tare,
Apa nu îngheţa bocnă
Nici nu se topea,
Numai ochii
Înotători în lacrimi
Erau alţii,
Adumbriţi şi fierbinţi
Ca două păsări
Nevăzătoare,
Dar cu aripi,
Dar cu aripi,
Dar cu două aripi.

Interior neluminat

Noaptea asta e udă
De ploaie oficial,
Dar şi de lacrimi.
Mă întreb cine plânge cu mine
Mai râzând, mai chemând
Vreun nume?

Iară mai eşti aici
S-au plictisit tablourile
Privindu-se între ele,
Oglinda te vrea pe tine
În apele ei.

De aş putea
Sărutului aripi să-i dau,
Sunt sigur
C-ar zbura direct
Unic
Dintr-o singură fâlfâire,
Dintr-o singură coborâre
Cu ochii închişi,
Cu ochii închişi
Şi cu inimi,
Inimi, veşnic deschise.

Primul poem pentru Nichita

Pe tine te-a iubit ea mai întâi
Şi mai apoi pe mine,
Tu ai fost marele fericit.
- Ai ceva de Nichita?
Buzele ei se arcuiau spunând Nichita
Cu totul şi cu totul altfel
Decât îmi spuneam pe nume.

Ne despart două străzi
Eu stau pe Oilor,
Colţ cu strada Patriei,
Tu venei peste colţ
Iar paşii de liceene
Îi auzei dinainte,
Cu mult dinainte-mi.

Pe tine rege,
Te-a iubit ea mai întâi
Mai sunt eu prinţ?
Mai eşti tu Nichita?

Iar nu!

ailor n-o să le poţi spune
Nu mă priviţi cu ochii voştri frumoşi!
Pe ei n-o să poţi să-i alungi,
Pe ei n-o să-i poţi dezlega.

Căpăstrul mi-a lăsat o urmă
Care seamănă cu o stea,
Care aduce fără îndoială
Cu o viorea.

Dar nu cu una singură,
Ci două-trei mănunchiuri
Să tot fie,
Să tot ne-îmbie.

Fără

Fără de cheie,
Fără de brichetă udată,
Fără de liliac din acela ce zboară,
Fără de ele nu pot veni.

Regina mea,
Cu sau fără briliante în păr
Ia tu sacoşa asta,
În care zăngăne
Valurile lumii.

Războaie începute, dar neterminate

E războiul în toi între noi,
Între mine şi tine,
Între ai tăi şi singurul dintre ai mei
Eu, nedomolitul de tine.

Dacă mai vine aici vreodată,
A spus tatăl tău,
Dacă-l mai prind pe aici
Nu ştiu ce se va întâmpla.

Chiar aşa, se va întâmpla?!
- Nu tinere, pentru tine nu e acasă
Şi nu mai suna la telefon,
Niciodată la mine acasă.

Micii tăi paznici poftesc
La altcineva, cu foşnet de bancnote,
Nu de mărunţişi
Fie aşa,
Aşa să fie.

Dar să ştii mică prinţesă
Că numai florile mele
Mai trăiesc după rupere,
După smulgere,
După darea afară.

Pietonii de lângă ea

Trece lumea pe lângă ea
Nevăzând-o, necitind-o,
Numai ochii mei
Înfierbântaţi ca de turbare
O caută, o caută,
Durerea lor s-alunge.

Dacă o vedeţi alături
Cu o şuviţă rebelă pe frunte
Îngândurată,
N-o speriaţi,
Da-ţi fuga la mine
Las totul baltă şi vin,
Nu mă lasaţi
Cu ochii-n tavan
Şi pe ea
Veşnic singură.

Plouă

Plouă – vă asigur.
Natura nu minte
Plouă pe drum,
Iar ea nu trece,
Ea nu vine.

Unde a alungat-o ploaia?
Unde, sub ce portal
Adâncit în cotire?

Deschid umbrela
Şi o las pe asfalt,
S-o vadă aici
Când va trece,
Iar eu din copac,
Biciuit de picături
S-o privesc de deasupra.

În salt

Poate va face cineva ordine
În hârtiile iubirii noastre,
Atât de nedreaptă
Ca adâncul de mare,
Lângă piscul de munte.
Numai vulturii să ne vadă
Şi să ne-nţeleagă.

Dar ei sunt muţi,
Iar ţipătul lor
E anemic, pe lângă
Sfânta şi pura plutire.

Trebuie să înţelegi
Că noi doi am plutit
Fără să bătem din aripi,
Iar ceea ce n-am înţeles
Era că zborul n-are sfârşit,
Nici înţeles.
El, zborul
Naşte totul
Şi în el,
Moare totul.

Drumul dimineții devreme

Îmi simt rănile grele,
Sângele care a mai rămas
Se clatină ca-ntr-un ulcior,
Băut pe jumătate.

Mi-s paşii grei,
De om deprins cu săritura,
Cu icneala de vis
Rupt din balama.

Nu ştiu dacă apuc să ajung
Să mor pe pragul acela,
Ca un câine vagabond
Găsindu-şi un rost
În ultima clipă.

Nu ştiu dacă poarta închisă
O voi putea zdrobi
Cu ultima răsuflare,
Şi n-am să cad pe caldarâm
Înainte,
Cu mult înainte.

În grădină la tine, previziuni

i-a spus cineva
Că ceasul tău de la mână
Merge aiurea.
Mai bine, şi-aşa timpul
Ne ocoleşte când suntem împreună.

Tu mică prinţesă
N-ai cai albi în grădină,
Dar ai privirile cuprinse de rouă.
Veni-vor unii
Să te peţească
Să-ţi rupă tulpina,
De abia atunci,
Doar atunci mă voi arăta
Nebărbierit, cu sabia la brâu
- Hei băieţi aveţi vreo dorinţă?
Floarea asta e doar îmbobocită,
Iar mâinile noastre n-o vor cuprinde
Acum şi aici.
Plecaţi şi lăsaţi-ne să murim în pace,
Roua să ne-mbrace.

Un muschetar lipsă

e auzeau pintenii
Zăngănind muschetăreşte,
Calul ştia
D-aia nu mai necheza,
Mergem la tine.
Cosesc cu spada flori
Câte apuc,
Nimeni nu mă ştie
Că vin la tine
Fără roze
Şi alte produse,
Ale tinerei industrii uşoare,
Ale naturii
De florii.

Izgoneală

Na-vă fulgi, căldură
Poftim soare, frig.
Inima ta are de toate
Pentru mine când vrea.

Când sunt înfrigurat,
Căldura firavă din ea
Mă va salva.

Dacă sunt înfierbântat
Frigul mă va răcori,
Tâmplele noastre alături
Nu vor contrazice
Un echilibru termic,
Cred.

Na-vă fulgi, căldură
Poftim soare, frig.
Ea m-a dat afară
Nescoţându-mi căpăstrul,
Nu, nu,
Nescoţându-l!

Răgaz

ă fim veseli!
Vine ea la atelier,
Aici nu e dezordine,
E haos!

Să fim veseli!
N-am hârtie să-i împachetez
Darul de dăruit.

Am oare timp
Să pitesc pozele
De nenumărate muze,
Protectoare?

Vine regina aici,
Peste pânzele mele secrete
Cu care voi zgudui
O expoziţie,
Destinată, cred
Numai păsărilor,
Căci de nori
Le agăţ.

Vine ea aici
Iar eu, aştept
Fie ceasul ăsta
Binecuvântat!

Blonda albină

În ce cotlon stai ascunsă
În ce plasă de păianjen
Eşti prinsă?

Unde eşti albină blondă
Rupătoare de pânză?
Mâine cumpăr un stup
Îi bat intrarea în cuie,
Cerându-te pe tine,
Pe tine ostatică,
Pe tine blonda albină.

Corabia se clătină-neştire

Rău zmuceam de timonă
Sperând să vină ceva
Şi ploua şi ningea,
Numai spun că valurile
Mă oboseau cu vizitele
Repetate.

Aşteptam să crape catargul
Să dau de uscat,
Sau tu
Sirenă plutind peste valuri
Să-mi tai calea,
Simbol al bucuriei luminii
Al mării dătătoare
De sens pentru noi,
Pentru mine,
Însetatul de orizont.
Sirenă vie,
Plutitoare
Ah, te-aş vrea drept în cale,
Unic drum de-am avea
Şiroindă de apă
Să asculţi ce zice timona,
Ce-am să-ţi mai zic
Şi eu.

Aştept

Aştept să treci de mână
Cu noul tău prieten,
Noul?

Aştept să vă văd
Retina să colorez în roşu
Şi în albastru,
Ploaia va veni
Nimic nu va opri clipele
Din clătinare,
Dar tu,
Blondă picurare
Sângerând de şevalet,
Rouă de-ai fi
Acolo aş bea
Până când ochii fi-vor
Singuri de veghe.

Sfârşit de cart

Când începuse să-mi placă
Singurătatea pe marea neagră
A sunat ceasul schimbării,
Urma altcineva
Şi apoi altcineva.
Cine mă schimbă
La paza ta?

Sfârşit de cart
Cu ochii obosiţi de întuneric,
De rotire de valuri,
Cu tine săltând
Ca o geamandură cu plete,
Bara de mantinelă
Veşnic muşcaţi
Peste zăbrele.

Şerpuită

Vâsleam lent, cu apa în picuri
Scârţâiau funiile smucitoare,
Dar nu-mi păsa
Încet, încet, mă depărta.

Corabia luneca
Cu felinarul aprins în ziuă,
Nimeni nu se trezise,
Nimeni nu mă zărise.

Rămân aici
Pe insula asta micuţă.
Dacă ar fi sălbatici
Discut eu cu ei,
Dacă n-ar fi
Găseasc altceva
Cu care să sporovăiesc
Când nopţile lungi
Mă cheamă spre casă.

Cei trei muschetari

aii noştri
Sunt morţi
Domnule Athos, Porthos
Şi Aramis,
Dar mânjii lor
Ne duc în spate
Fără să-i cheme,
Cheme.

Nu ştiu de ce mi-am ales
Meseria asta cu spada,
Se zice că-i foarte uşor,
Se zice că mori foarte uşor,
Dar teaca goală
Nu-mi place.

La şaisprezece ani
Toţi adolescenţii vor închide
Coperţile peste noi
Şi numai mânjii lor
O să ne mai cheme,
Cheme.

Treburile compasului

sferă visa micul Albert
Până să devină Einstein,
O sferă albastră
Care nu se zmucea,
Care nu stătea pe ceva
Ci zbura, zbura
Fâlfâind din aripi.

Lumina dreaptă
E un cerc mai mare,
Unde punct lângă punct,
Cel mai aproape
Fiind în altă galaxie,
Iar capăt de cerc
Lipitura în aracet să zicem,
E aici, centrul plăcerii
Şi al venirii.

Coboară perdeaua,
Micule Albert,
O să plouă,
O să ningă
Dar sfera,
Sfera să-nvingă!

Freinage

Lângă piramidă
E altă piramidă
Ceva mai micuţă,
Mai vie.

E Ea, îngenunchiată
Cu părul curgând
Peste nisip,
Făcând să se înroşească
Piramida de neclintire.

Turiştii se-nghesuie
S-o vadă,
S-o fotografieze
Iar eu, ultim zburător
Cu aripile în buzunar
Vin s-o iau
Lin, spre casă.

În plus şi fără panglică

Aseară mi-am premiat amicii.
Era şi timpul
Câinele lăţos a luat premiul unu,
Tot unu şi iarba
Tot unu şi stelele, en gros.

Am cărat cu roaba
Medalii, s-a tocit scara
Tot urcând şi coborând
Să le agăţ de gâtul lor.

La sfârşit mi-a rămas
Una
Mică şi firavă,
Seamănă cu-o peniţă
Cui s-o mai dau?

Sosirea furtunii

Valurile plesneau cu spumă
Erau întinse pânzele
Toate sub vânt.
Pe punte
Nu mai umbla nimeni,
Nimeni desculţ,
Nimeni tăcând
Sau vorbind,
Timona o ţinea între aripi
Măiastra
Şi dădea spre stânga,
Dădea spre dreapta
În chiote haiduceşti
Şi, evident,
Nicicând nu greşea
Ci mai mult:
Izbăvea!

De ziua ta oricare

eea ce pot face pentru tine
Este să-ţi urez luceafăr mare,
Să-ţi doresc galaxie fierbinte
Ca să-ţi aduci aminte.

Ce stă în puterile mele?
Nu pot să-ţi aduc chiar un Rolls,
Nici tricicleta
Nu-mi-e în stare de funcţionare.
Dar stelele îmi merg bine
La fel de bine
Îmi saltă delfinii în mare.

Vrei să-i facem pe din-două?
Vreu să-ţi dăruiesc jumătate
Din Calea Lactee?
Sau numai un sor,
Unul micuţ
Îngeresc şi lucios
Să-ţi aduc în cutie?

Ceea ce pot face pentru tine,
Ceea ce am prin buzunare
Ele însele fără fermoare,
Fără de mărunţiş
Sau cozi de comete,
Ceea ce îţi pot dărui
Sunt ele.

Pofte de alintat un mânz

Ninsoarea s-a dus,
Inorogul e străpuns,
Dar tu muză mică
N-ai un minut şi pentru mine,
Mânzul nemulţumit,
Să tot steie
În dosul uşii închise.

Mâine aduc herghelia
Sunt curios dacă o să deschizi
Sau gloaba din-năuntru
Te va implora: Nu!

Când vei învăţa
Să deosebeşti caii de rasă,
Să vii printre noi
Până atunci,
Să nu cobori.

Lady în blue, lady in red

Ce muzică se aude, catedrala unei peşteri
Cu uşi şi praguri aurite,
Perne de mătase sprijinitoare de gând,
Lady în blue, nu recunosc nimic
Din ce am spus înainte.

Danţ nu este, învârteală pe scripeţi,
Îngeri, mai slăbiţi-mi sforile
Cât s-ajung, s-ajung.

Lady in red
Ah, şi toată fiinţa ta citită dinainte,
Cântată, scrijelită în marmuri.
Brâncuşi le ştia şi el,
Modigliani n-avea culoare,
Iar eu, eu n-aveam tăcere
S-acopere tot, ca o velniţă
Fără de grosime, fără de greutate.

Cel ce priveşte împuns

Îmi simt ochiul ca o rouă,
Mă doare cu durere
Muşcătoare de pumni,
Gură de univers este el,
Capăt de cometă plictisită,
Cu părul bălai făcut rază.

O suliţă cu vârf cioplită
De nerecunoscătoarul din neolitic,
Mă împunge
Scoţându-mi ochiul afară
Ca pe o plăcintă din vatră.

Rău mă durea,
Cred că-i ultima oară
Înainte de a-mi exploda
În mii de fărâme diamantine.

Nevăzători

Unde eşti tu, pasărea mea,
În ce colţ de nor ai zburat
Fără de teamă că mie,
Mie nu mi-ai luat lanţul
De pe umeri.

Orb şi cerşetor te caut
Cu haine zdrenţuite alerg,
Zig-zagând printre maşini,
Nereuşind să te găsesc.
Tu să mă izbeşti
Şi din braţele mele,
Ramură de măslin
Să-ţi anini.

Cu bine!

Recunosc c-am luat-o razna
Dar aceasta din prima clipă a naşterii,
În clipa când ochii dinlăuntru
Au văzut ziua, ştiutori însă
Că va fi şi noapte odată.

Ce nebunie, ce crimă cu aripi,
Viaţa aceasta de fluture beat de lumină
Şi mai şi, dementa iubire pentru ea
Cu totul şi cu totul supusă plecării.

Cui pe cui se scoate,
În răcnetul fibrei lemnoase
Lăsate fără de strune,
Să ne facem
Înecate, înecate în raza luminii
Alb roşit de emoţie,
În faţa unei tăceri cu aripi,
Cu bine!

Post-scriptum pentru o altă ea

E tot ce pot să-ţi destăinui,
Adaug la ceea ce am mai spus,
Ceva redus, infinitezimal.
Reduc robinetul iubirii pentru tine
Sting şuvoiul acela, îl opresc din cădere,
Cu bună ştiinţă, fiindcă şi ultima străfulger-
are
Va fi pentru tine.

Dacă aş avea pantoful tău alb
Pe el aş dormi cu tâmpla,
L-aş purta cu mine ca pe un prunc
Nimeni să ştie,
Nimeni să afle.

Te iubesc şi la ultima clătinare,
Dar strâng fălcile menghinei
Să nu mai pice raze pe tine,
Căci ce a fost, a fost de lumină
Nu vreau şi beznă acolo.

Mistuirea tăcută, ascunzătoare de cânt

ând mă voi târî pe lespezi
Ca un câine lovit, sfârtecat,
Când ochii mei vor privi spre apus
Cu rănile gâlgâind, căzut în propriul sânge,
Pasărea Phoenix îngenunchiată,
Atunci cu ultime puteri de pleoape
Voi auzi “Lady in red” cântec alb,
Gândindu-mă la tine.

Când cu ultime zbateri voi înainta
Cât să mă trag sub un copac,
Acolo să-mi trag sufletul, înainte de-al pierde,
În pieptul meu să se audă
Cum păşai tu, fierbinte şi pur,
Fără de întrebare, fără de răspuns.

Atunci, sub greutatea propriilor aripi
Plecate ca două petale peste chipul meu,
Acoperindu-l,
Atunci, voi căuta să te văd
Simplă în lumina dimineţii,
Aşa cum nimeni n-a fost mângâiată
De vreo rază de gând.

Secunde fără de plată

e întâmplase să te găsesc,
Se întâmplase să te pierd
Ah, dați-mi-o înapoi, zeităţi,
Fi-ţi îndurătoare!

Nu ştiu cine era cu tine
Vreo slugă, degeaba te chema la el,
Fascinaţia dintre noi
Nu părea slăbită, decolorată,
Negru pe negru,
Cine-mi erai
De fără de aripi zburai?

Perechea fără număr

Nu ştiu dacă singurul blues al nostru
Are vreo însemnătate fără tine
Regină cu neant peste plete,
N-aveai nimic, n-aveam nici eu,
Chiar că nu mai conta.
Sufletele se dansaseră alături
Mână în mână, candoarea privirii
Nicicând sărutată,
Nicicând sărutată.

Dincolo de pătratul de sub nori
Nu mai exista nimic,
Decât muzica dăruită celest
Şi o întunecare superbă
Fără de stele hulpave,
Fără de nori căzători
Numai tu lumină,
Numai tu mă chemi.

Desfaceri, legări

După desfacerea nodului,
Când fiecare îşi reia ruta
Depărtându-ne unul de celălalt,
Întorc privirea umedă
Căutându-te şi lustruind
Amintirile, tinichele sărace.

Simbolul unui început
Fraged ca tine,
Ochii în beznă, privitori
Câte porţi închise,
Ori canturi înţepenite.

La a doua privire,
Când zguduiala reîntâlnirii
Ne va trezi,
Atunci, sper ca aripile
Să ne rămână aripi.

Adevărul curat

E prea târziu
Să-mi spui că n-ai şi cârma
Ne-a luat apa fato,
Şi nu cred că până mâine
Să pot opri
Ciudăţenia asta furată
De la unul Noe,
Care a mai şi înţesat-o
Cu orătănii.

Proletari, neproletari uniţi-vă

Hai să întindem mâinile
Străpungând odăile fiecare
Şi vom simţi în buricele degetelor,
Celelalte mâini, ale înfrăţirii.

Hai să uităm că suntem păsări
Şi glăsuim astfel decât ele,
Să ne unim privirile
Domolind numai gheizerul cardiac,
Visător şi lipsit de înţelegere.

Fraţi, de ce nu vă uitaţi în preajmă?
Acolo sunt şi răspunsurile
A tot ce vă frământă,
Limpede şi curat, spus
Dar mai este ceva,
Sunt mâinile noastre întinse,
Atât de fierbinţi
Încât soarele îţi pune cozoroc
Şi spune:
- Hai că vă iert
Şi vă nasc
Şi vouă ceva raze!

Vopsesc deltaplanul pe jumătate

-a înşelat ea, fiindcă e iubirea,
Ce fel de ilustrată vie, e ea,
Dacă în loc de timbru are o gură
Ce aşterne sărutări neştampilate,
Neretrase, necenzurate de nimeni…

Ce fel de aripă e aceasta,
Dacă n-are fluturi pe ea
N-are nici măcar pene,
Numai de scris, muiate-n cerneală.

M-ai chemat strigându-mă,
Te-am auzit chemându-te
Dar aceasta nu înseamnă nimic,
Dar nu Epsilon, nu de acela vorbesc
Ci de cineva mai cuprinzător
Ca un punct de cerneală,
de exemplu, mă rog.

Expoziţie de tarabe

N-am pioneze, nici cuie,
Nu sunt vâsle aicea,
Nu e nici schiul de tablă.
Chitara are buze pe coarde,
Cine mai vine să compună
Cel puţin să întrebe
Ceea ce e expus,

Nu numai că nu e de vânzare
Dar nici nu se poate retrage.
Expo-tarabe.

Oarecum all in blue

e uită un porumbel la mine
Scriu încet, să nu-l tulbur
Cu mişcarea peniţei,
Compoziţia dintre noi doi,
El cu aripi, eu cu aripi
Are o singură culoare, culoarea domnului
Icar.

Se ştie că albastru
Are o acţiune benefică asupra mării,
Ea însăşi crezându-se cer
Iar noaptea pe senin
Reflectă stelele mişcătoare,
Multiplicând universul încă o dată.

Ce vedem şi există?
Ce există şi nu vedem?
Care este steaua atât de depărtată
Încât e prima pe care n-o vedem?
Şi care dacă mă salt pe vârfuri
O văd clar, ca un vârf de Everest?

Dirijabilul meu a zburat aiurea,
Avionul de asemenea, s-a stins
Î n albastru.
Mai am aripile gemene,
Sunt ele de vreun folos,
Aici, în spaţiul plin de gângănii
Galactice?

Centrul lumii pe înserate

e simte răsuflare de iarbă înrourată,
Brazdă proaspătă palpitând de căldură,
De ridicare a sufletului pământului ud.
Iar acestea împletite, izolând privitorul,
Aplecându-i ochii într-o sărutare
Într-o privire atotcuprinzătoare,
De zeitate bucurându-se, de privelişti
Sau de infinitezimală bucăţică
Dintr-un întreg fără de cusur.

Meditaţia pură, lipsită de reazăm fizic,
Plimbarea privirii ca un cal de căpăstru
Implică o întărire a sufletului,
O hrană cu mult mai completă,
Ferestre veşnic deschise.

Ce suntem noi privitorii?
Cu ce ne deosebim de piatra
Care este o piesă de pasăre ?
Răspunsul nu se doreşte scris
El este o lume întreagă
Ceva mai mult
Sau mai puţin,
Dintr-un zbor.

Neputința găsirii fără alunecare

Colindam străzi fără destinație
Răscoleam magazine
Nu știam unde să traversez
Din lumea mea în lumea ei.

Agenții de circulație
Nu știau de strada ei,
Nici un ghid al orașului
Nu specifica aceasta.
Iar eu, cu târnăcopul într-o mână
Și cu felinarul în cealaltă
Mă pregăteam să caut în adânc,
Ca pe o criptă egipteană
Poate totuși
Dau în sala reginei.

Înmatricularea plăcuței de număr cu sau fără talon

ădeau stele în șuvoaie
Se prăbușeau poduri de piatră,
Armate se zdrobeau în scrâșnet
Auzeam toate acestea,
Dar știam că numai iubirea
Va supraviețui fără să-i pese de răni
De scrijeliturile adânci .

Fiindcă toate păsările
Cu ochii lor închiși
O recunosc după culoarea albastră
Și după ridicarea sub vânt
Ca un mănunchi de spice grele
Și de rod și de culoare.

Mesagerie-coletărie

Ușile sunt închise
Cheile sunt pe masă.
Cafeaua aburindă e prezentă
Muzică nu e, dar nici liniște nu este
Foșnet, cânt, voce ?

Nimic nu e nelalocul lui
Nimeni nu vine astă seară.

Nu mai așteptăm pe nimeni
Dar ce se întâmplă, hei,

Eu când mai vin
Cine îmi va deschide aici
La mine ?